

סיכום מאמרי רבינו

ד"ה אני לדודי

– גליון מיוחד –

פתיחה

בשבת מברכים חודש אלול תקנ"ז גילה כ"ק אדמו"ר הזקן את ענינו של חודש אלול בדרוש הנודע בשם אני לדודי ודודי לי אח"כ הביאו כ"ק אדמו"ר הצ"צ לדפוס בלקוטי תורה (בסוף הדרושים לפ' ראה ע' לב) בתוספת הגהות וקיצורים. רבותינו נשיאנו לדורותיהם המשיכו להרחיב ולדרוש במאמריהם בד"ה זה עומק לפנים מעומק. זכה דורנו, דור השביעי, לגילוי אור נפלא ומחודש, במאמרים ושיחות מלאים בדיוקים נפלאים והסברים מחודשים בהבנת עומק המאמר, רבינו במאמרו ([וביתר שאת בשיחותיו](#)) חשף את זרוע קדשו וגילה תעלומות מאמר זה הן בהבהרת הדברים לאשורם ולעמקם והוראות היוצאים ממנו למעשה בעבודת האדם לחודש אלול. זכה דורנו ואכשר דרא, למה שלא זכו דורות קודמים, שיד הכל משגת מאמרים אלו בספרים מודפסים בהידור רב מסודרים על כל השנים מתוך הנחות מדויקות וברורות, הרשות והיכולת לכל בר בי רב לאחוז בספר ולהגות במאמר שיבחר, אף שעמקו הדברים וכו' חובה הוא לכל להשתדל להבין אפס קצהו לימוד המביא ליד מעשה כמו בכל תורת רבינו הרחבה מני ים.

למטרה זו ערכנו רשימה מסודרת מכל מאמרי ד"ה זה אשר לרבינו עם קיצור מתוכן הענינים שבהם, בכמה מהם סיכמנו רק את החידוש שנראה לעינינו במאמר זה ולא הבאנו את הדברים המפורשים בדרוש אדה"ז, אף שברור הדבר שבהביאו את הלשון בסגנונו המיוחד בהמאמר יצאו הדברים בהירים ומבהיקים באור יקרות מחודש כנתינתם מסיני, ועל הלומד להגות בהם וכו'.

נכון להבהיר, במשך השנים נוספו מאמרים המבארים עניני אני לדודי ומלך בשדה אבל עם ד"ה שונה בתחלתו (לדוגמא: ד"ה ראה אנכי, ושמתי כדכד, אחרי ה"א, השמים כסאי, לך אמר לבי, אתם נצבים ועוד), את רובם ערכנו כבר בגליון לפרשת ראה ועוד כמה יבואו בשבועות הקרובים, אך ע"פ בקשת כמה ולחביבות הענין נפרסם גליון מיוחד זה למאמרי ד"ה אני לדודי, ויבואו העדרים וישתו וירוו צמאונם במים חיים מתורת חיים.

א) אני לדודי – תשי"ב

סדר עליית הנשמה והכח להמשכה

מאמר זה והבא לאחריו כנראה מיוסדים על ד"ה זה עדרת והמאמרים שלאחריו (שופטים ותצא) מהמשך תער"ב [בהיותו קצר המצע מלהכיל סיכום מאמרים אלו מה גם שמלאים הם בלשונות וביטויים מיוחדים באו להלן רק נקודות בקווים כללים ולא סיכום מלא כדרכנו].

ב' פירושים בשושנים א. תליסר עליו, י"ג מדות הרחמים ב. י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן. הם ב' עניני עבודה, תפלה ותורה. תורה מלמעלה למטה, מ"ת היה מלמעלה אף שנתלבשה בדברים גשמיים הכי תחתונים אך לא היו אז כלים לגילוי זה ופעל בהם ביטול עצמי. תפלה מלמטה, עבודה מלשון עורות עבודים שלוקח דבר גס ועושה אותו ראוי ללבוש כך התפלה פועל ביטול כסדר דלהלן: מודה אני, הודאה כללית שאינה שייכת להתחלקות; הודו לה, הודאה כללית לאחר ברכות השחר שייך להתחלקות; פסוקי חמרה התפעלות ללא השגה, חקיקה מבחוץ להכרית הקוצים דברים המותרים המפריעים לעבודת ה'; ברכות ק"ש, ביטול השגה דשרפים ואופנים; קריאת שמע, ביטול היש דנפש האלקית, שמע לשון התבוננות; שמר"ע, ביטול במציאות רק לגבי ק"ש אבל עדיין ברשות היש כי מגיע בעליה מלמטה.

ההכרח בשניהם. כי אדם כלול מגוף ונשמה, הנשמה בטבע העליה והגוף בטבע הירידה למטה וצריך לפעול בכ"א היפך טבעה. גם בתשובה צריכים לעבוד עם הגשמיות והעבודה היא ברצוא ושוב. הרועה בשושנים הוא הנתינת כח מלמעלה לעבודה דחודש אלול עבודה מלמטה.

מפתח

- א) אני לדודי – תשי"ב
 ב) אני לדודי – תשט"ו
 ג) אני לדודי – תשכ"ו (מוגה תש"נ)
 ד) אני לדודי – תשכ"ז
 ה) אני לדודי – תשכ"ט
 ו) אני לדודי – תשל"ב (מוגה תשמ"ט)
 ז) אני לדודי – תשל"ב
 ח) אני לדודי – תשל"ג
 ט) אני לדודי – תשל"ד
 י) אני לדודי – תשל"ה
 יא) אני לדודי – תשל"ה
 יב) אני לדודי – תשל"ו
 יג) אני לדודי – תשל"ו
 יד) אני לדודי – תשל"ז
 טו) אני לדודי – תשל"ט
 טז) אני לדודי – תשמ"א
 יז) אני לדודי – תשמ"א
 יח) אני לדודי – תשמ"ב
 יט) אני לדודי – תשמ"ב
 כ) אני לדודי – תשמ"ו (מוגה בשעתו)
 כא) אני לדודי – תשמ"ז
 כב) אני לדודי – תשמ"ז

ב) אני לדודי – תש"ו

חילוק עבודה בין ניסן לאלול

כקודמו מיוסד על ד"ה זה עדר"ת בהמשך תער"ב. וראה מה שכתבנו לעיל.

ב' עניני עבודה, תפילה מלמטלמ"ע ותורה מלמעלמ"ט, תורה היא מתנה, לא רק אופן נתינתה אלא גם כשהיא למטה היא בעצם עדיין למעלה מהשתלשלות. תפילה בעצם עניינה וסדרה היא מלמטה למעלה, מתחיל בהודאה דמודה אני והודו לה' והשגה כללית דפסוד"ז ועבודת המוחין דברכות ק"ש והביטול דק"ש עד לביטול דשמו"ע כעבדא קמי מרי ביטול במציאות, אבל כל זה הוא מצד עבודת האדם ואין בכוחו להגיע לביטול גמור וכל עניני ההתבוננות הם לעורר את התפעלות ולקרב אותו לענין.

חודש ניסן שהוא הכנה למ"ת הסדר הוא מלמעלה למטה דודי לי ואני לו, אלול הוא הכנה לתשרי מתחיל אני לדודי מלמטה עד שמגיעים לדודי לי בתשרי, בשניהם מסיים הרועה בשושנים, בניסן שהעיקר הוא תורה פירוש שושנים ששונים הלכות בתורה, באלול שושנה הוא ספירת המלכות שע"י עבודה נתעלה עד לכתר בר"ה ומגיעים לעבודה של שושנים ששונים בתורה.

ג) אני לדודי – תשכ"ו (מוגה תש"נ)

תענוג המלך מנשמות שבמדבר

כנראה מיוסד על מאמר אני לדודי הראשון שבלקו"ת, בהירות בהבנת הגילוי דיגמה"ר באלול והתועלת ממנו גם לנשמות שבבחי' מדבר. י"ל מוגה בקונ' ר"ח אלול תש"נ.

הארה דאלול הוא רק נתינת כח ואינה מעוררת ממש את האדם כמו בר"ה ויוה"כ"פ. כאשר המלך בשדה אינו מעורר יראה לכן מגיע לכל אחד, משא"כ בר"ה הפחד הוא רק לנמצאים בהיכל מלכותו ומעורר לעבודה. מ"מ עצם זה שהוא בשדה ומקבל בסבר פנים יפות אף שאינו מעורר את רצון הנמצאים במדבר לקבל עליהם עומ"ש מ"מ הידיעה שלהם שהמלך בשדה וכו' מעוררת בהם רצון לקבל פני המלך ולעשות תשובה, ואז אדרבא, המלך מקבל תענוג מזה ולא רק שמקבל אותם בספ"י אלא גם מראה להם את הפנים שוחקות שלו, הוא התענוג העצמי שיש לו מהם עוד לפני שהתעוררו לתשובה, וזה נותן להם עוד יותר כח לשוב בתשובה שלימה.

לכן, הגילוי הגדול הזה באלול הוא רק אני לדודי, כי מתעורר הרצון העצמי שבישראל, אלא שאז כאשר מתגלה שורש ישראל שנמצא במדבר בעצמותו ית' ועושה תשובה, אני לדודי, נפעל אז עילוי גם בדודי לי, ב"ג מדה"ר.

ד) אני לדודי – תשכ"ז

ברכה ותפלה, המשכה בוודאות

מתחיל עם המאמר אני לדודי בלקו"ת עיקרו קשור לד"ה ראה אנכי תרכ"ז בקשר למאה שנה לאמירתו המבאר ההפרש בין תורה לתפלה. חסר בסיומו.

מעלת התפילה הוא שפועל רצון חדש מבחי' כתר שלא היה במקור, יהי רצון, משא"כ ברכה מלשון המברך את הגפן שממשיך מה שכבר היה מקודם במקור, אבל מאידך גיסא המתפלל עומד למטה ממקום ההמשכה ואינו יודע אם הממשיך יעשה כבקשתו משא"כ המברך בטוח בהמשכה כי הוא עומד למעלה ממקור המשכה, מה גם שנוסף בו גם מעלת התפלה מהנאמר בפרשה: ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה ויכול להמשיך גם רצון חדש שלא היה במקור ובאופן של וודאות, אשר תשמעו לשון ודאי ולא אם תשמעו, וגם מהפכים את הקללה אשר לא תשמעו שאז ההמשכה יותר נעלית.

מטעם זה נקבע המאמר ד"ה אני לדודי בפרשת ראה כי בחודש אלול מתגלה המלך עצמו בשדה לכן היא הכנה לעבודה דעשית שאז מתגלה היחידה מפנימיות שלמעלה לפנימיות דישראל, אנכי נותן לפניכם, שאז ההמשכה היא בוודאי ללא ספק.

ה) אני לדודי – תשכ"ט

בקשה ודרישה משם

מאמר יוצא דופן זה נאמר בהתוועדות קבלת פנים לאורחים שהגיעו לתשרי בכ"ו אלול ג' דסליחות. כנראה מיוסד על ד"ה כי עמך הסליחה וד"ה אני לדודי ג' דסליחות תש"ט. באמצע המאמר דיבר בהתרגשות ובכי.

כאשר עבודתו היא אני לדודי ישנה הבטחה וברכה והצלחה שיהיה מיד ודודי לי, כללות עבודה זו מבואר בפסוק לך אמר לבי בקשו פני, שמעמיק עצמו (ער דערגרונטעוועט זיך) ומגיע לפנימיות הלב – אני לדודי, ממלאים בקשתו ופועל את פניך הוי' אבקש, אף שלכל אחד מישראל יש בשלימות פנימיות הלב הבקשה היא שזה יהיה בגילוי – ודודי לי. גלה כבוד מלכותך עלינו.

בעל תשובה עבודתו הוא ובקשתם משם, מענינים שאינם קשורים לאלקות בגילוי, לכן עבודתו צ"ל באופן דבקשה ודרישה, ובקשתם גוי' כי תדרשנו גוי' (מאנען און זוכן) גם צריך לזה יגיעה והשתדלות בכל לבבך ובכל נפשך, אבל אינו צריך לזה ריבוי זמן והתבוננות כי כבר יש לו ענין זה רק חסר להמשיך ולגלות מן העלם לגילוי, אלא שבכל זאת צריך להיות ובקשתם משם, אף שבהרהור תשובה לבד כבר נעשה צדיק גמור, אבל יש קלוגינקער המתחכם בטענות לומר כאילו אינו ראוי לעבודת ה' באמרו מי אני ומה אני, המענה לזה הוא: ובקשתם משם, א. משם גופא יבקש וידרוש וימצא אלקות, ב. שילמד ק"ו משם, אם לעוברי רצונו כך שנמשך להם למעלה מהשתל', שכל מציאותם הוא לנסות ולהגביה את ישראל למעלה, הנה לעושי רצונו עאכו"כ שנשפע להם מלמע' מהטבע ומהשתל' מידו המלאה וכו' בגו"ר בפרט ובכלל.

סדר העבודה באלול: גורעין בענינים בלתי רצויים, ומוסיפין בענינים רצויים, ודורשין, כי תדרשנו כדלעיל, עד לשלימות העבודה בענין הסליחה שיהיה מרוצה וחביב כקודם החטא, כי עמך הסליחה, שאין לך שום מונע לסלוח כי הסליחה מופקדת אצלך, למען תורא, יראת הרוממות מן הנורא עצמו למעלה מאהבה, ענין זה נפעל כבר בחודש אלול שיש בו ס"ת ד' יו"דין הכולל גם עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ.

(ח) אני לדודי – תשל"ג

רועה בשדה שושנים לרפואת הנפש

ש"פ ראה, מבה"ח אלול, מבאר ב' המאמרים דאני לדודי שבלקו"ת פרשתנו.

בחודש אלול המלך בשדה דוקא ולא במדבר אף שגם במדבר נמצא המלך כמו הארון שהלך עם ישראל במדבר, כי שדה הוא מקום העבודה משא"כ במדבר ארץ לא זרועה אשר לא ישב אדם שם וצריך להוציא משם את העיניים הבלתי רצויים, ובקשתם משם ולהביאם לשדה.

גם ענין הרועה, שדה הוא מקום מרעה לצאן, הדוגמא היא מצאן דוקא ולא מאהבת האב לבן, כי צאן הם בטבע ביטול יותר מאשר בן לפני אביו גם רועה אותיות רועה, רצון וביטול, מגיעים לבחי' העצמות למעלה מאב, והרעיה היא בשושנים דוקא ולא בשאר עשב, כי שושנה יש בה תליסר עלין הם י"ג מדות הרחמים שמתגלים באלול כפי שהם מפנימיות מלכות דאצילות, רחמים על חיי הנפש, גם שושנים אינה לאכילה שהיא לגוף אלא לרפואה שפועלת על הנשמה והוא ענין התשובה.

(ט) אני לדודי – תשל"ד

הרחמים דאלול שלמות העבודה בג' קווין

נאמר בהתוועדות יום ה' ח"י אלול. מזכיר בו ד' תורות מהבעש"ט, סוף המאמר בענין הוי' האמירך מבואר במאמר של שבת שלאחריו בד"ה זה.

אלול הוא חשבון הנפש על שנה העברה והכנה לשנה הבאה, מרומז בו ג' קווי עבודה בהקדמת התשובה שאז המעשים טובים ומאירים, החשבון הוא ברחמים כי מלך בשדה ומקבל את כולם בפנים יפות ושוחקות ומאיר י"ג מדה"ר גם לאלה שנמצאים לע"ע בשדה, לכן מי שקיבל בהקפה את מזונותיו בתשרי העבר (כתורת הבעש"ט שמסר אדה"י) וצריך עתה לשלם חובו ע"י תשובה, רואה השי"ת שמשלמים ורוצים לשלם הוא מוחל על שאר החוב בימי סליחות וסמוכים ובטוחים שבר"ה יתן על השנה הבאה שוב בהקפה.

העבודה בג' קוין ע"פ תורת הבעש"ט: סוד מרע, מהתענוג הגשמי, רע בערך הטוב; ועשה טוב, להיות ניזון ונסעד מחיות אלקי; בקש שלום, שלום בין הגשמי לחיות אלקי. כביאור הבעש"ט על הפסוק כי תראה חמוץ, חומר הגוף, שונאך, שהוא שונא הנשמה ורוחניות, וחדלת מעוזב לו, תתחיל בסיגופים לשבור החומריות, לא זו הדרך כי אם עוזב מעוזב עמו, לברר ולזכך ולא לשבור את הגוף הקדוש הרי התורה חסה גם על ממונם. לכן תחילת העבודה דסוי"מ הוא רק שלא יהיה מונח בתענוגי הגוף עד בקש שלום ורדפהו, מרוצה ותשוקת הנפש ברצון ותענוג שבנשמתו ונמשך גם בכוחות הפנימיים, כתורת הבעש"ט על והיה כי תבוא אל הארץ, לשון רצון ומרוצה, וירשתה, מתנה מלמעלה, וישבת בה, בהתיישבות, והלכת אל המקום אשר יבחר גו, בכל מקום שהולך בהשגחה מלמעלה כדי להשלים הכוונה לשכן שמו שם לפרסם אלקותו בעולם ע"י ג' העמודים ובכ"א הוא סוי"מ ועש"ט ובקש שלום ורדפהו ואז העולם עומד, בקביעות.

עבודה דאלול חשבון מתוך רחמים הוא במיוחד בי"ב ימים האחרונים שהוא יום לחודש ומתחיל בח"י אלול שמכניס חיות, שהוא הטוב, בכל ענייני אלול עד ורדפהו, המשכה מלמעלה במרוצה ומהירות עד מהרה ירוץ דברו כברכת כהנים ומתעשרת בסופה כמעלת התשובה בתכלית המהירות.

אני לדודי ממשיך ודודי לי דירה בתחוננים ונעשה בר"ה מלך על העולם כולו. ע"י את ה' האמרת היום מלמטה עי"ז ה' האמירך, הקב"ה אומר מחדש העש"מ בחיות חדש שלא היה מאיר מעולם עדיין אור עליון

(ו) אני לדודי – תשל"ב (מוגה תשמ"ט)

תשובה באלול מביאה גילוי בר"ה

ליל א' דר"ח אלול (מוגה-תשמ"ט) מעלת היראה והתשובה דאלול על ר"ה.

ר"ת אלול כולל דודי לי ענין האהבה, ומאיך גיסא תוקעים בשופר לעורר חרדה, כי עיקר עבודת האדם היא יראה וקב"ע מלכות שמים משא"כ אהבה היא מלמעלה, אכן תק"ש באלול הוא לעורר יראה תתאה בתור הקדמה לר"ה שאז הוא יראה עילאה וגם כדי להמשיך מקיף כדי לתקן הפגמים שפגמו במשך השנה, יר"ת באה ע"י התבוננות באור אלקי שבערך העולמות ויראה עילאה דר"ה הוא כי מאיר אלקות שלמעלה מערך העולמות, לכן בר"ה מצווה לתקוע שופר משא"כ באלול לעורר יר"ת אינה מצווה.

אמנם כדי להגיע מיר"ת ליר"ע צ"ל ביניהם אהבה זוטא ואהבה רבה. נמצא ד' מדרגות ומרומזים במשל: יוצאים לקבל פני המלך – יראה תתאה; מקבל בסבר פנים יפות – אהבה זוטא; ומראה פנים שוחקות – אהבה רבה; ובבואו להיכל מלכותו – יראה עילאה דר"ה. לכן צריך באלול גם אהבה ודודי לי, ממוצע להגיע בר"ה ליראה עילאה.

אך מעלה בביטול דאלול, כי יקר בעיני ה' החידוש שמתבטל גם בלי הרגש רוממות דאלקות וגם שזה בדרך קב"ע נגד מציאות האדם, לכן גורם להמשכת מקיף עליון לתקן פגמים, ודוקא אדם שמושרש בעצמות יכול להמשיך גילויים אלו באלול גם אם תשובתו הוא על עוונות ופגמים ומזה מגיעים לגילוי דר"ה, לכן דודי לי הוא חלק מר"ת דאלול.

(ז) אני לדודי – תשל"ב

צעקה פנימית בח"י אלול

מאמר נפלא מהתוועדות ח"י אלול מבאר משל הבעש"ט על תקיעת שופר מהמשך וככה תרל"ז לאדמו"ר מהר"ש בשייכות לתקיעות דאלול.

ח"י אלול מכניס חיות בכל ענייני אלול כפי הרב המגיד אשר יעשה אותם האדם וחי בהם ממשיך חיות באותיות מ"ד ובמעשה המצוות, מעלת הכוונה על המעשה, כחי ומדבר לגבי דומם וצומח, כנשמה לגוף, במיוחד ח"י אלול שהוא כנגד חודש תשרי החל מר"ה שהוא ראש וחיות לכל השנה ע"י הצעקה פנימית בקול פשוט דשופר, משל הבעש"ט מן המלך שהלך למדינה רחוקה ושכח את שפת המדינה עד שהתחיל לצעוק בקול גדול כדי שיכיר המלך קולו, קול פשוט צעקה פנימית מעומקא דליבא, ענין זה ישנו גם בתקיעות דאלול שהוא זמן מוכשר לתשובה לא על פגמים אלא תשובה עילאה, בקשו פני את פניך ה' אבקש, בפרט שמדובר אודות בן יחיד של מלך שיוצא לשדה ואינו מסתפק בדיבור מסודר אלא צועק בקול פשוט מקור כל האותיות, ענין ששכח לשון המדינה ע"ד ר' זירא ששכח תלמוד בבלי, כי לתשובה שלימה יש לשכוח חיזו דהאי עלמא וכל העולמות שלמטה מבחי' לפניך.

ב' ענייני שושנה, יגמה"ר ושושנה הלכות, כל השנה יגמה"ר שושנה בין החוחים חיצוניות המלכות לחיי הגוף, באלול הרועה בשושנים כן רעיי"ו בין הבנות לפנימיות המלכות רחמים לחיי הנשמה ופועל גם בגוף ע"ד פעולת ר"ה על העולם אדה"ר אמר בואו נשתחוה גו' שפועל גם בענייני הגוף, בין החוחים. גם שושנים הם כ"ד קישוטיין דכלה כי י"ג מדה"ר מוסיף יופי וחסן ומגלה פנימיות, את פניך ה' אבקש. שושנים הלכות התורה, חכמת אדם תאיר פניו, ע"י התורה ממשיך לחיי נשמה וגם לגוף. גם צדקה מחיה נפש העני עי"ז נותן הקב"ה חיים לעבודה דאלול וחי' אלול עד להמשכת חיות בגלוי מחיי החיים יתן לך חיים.

שמשותיך ל' רבים, א. שמש צדקה ומרפא מלמטה למעלה שמרפא ופועל התרוממות בעבודה דאני לדודי בשדה ב. שמש ומגן ה"א, תורה, מלמעלה למטה, דודי לי, והוא בעשיית כשהמלך בהיכל מלכותו (וזהו מהדברים הנפלאים שמוסיף בד"ה ושמתי כדכד).

אלא שדוקא ע"י שמש צדקה שהוא ירידה בלבושי שדה, צדקה כפשוטה (לכן המשל הוא במלך גשמי מעוה"ז התחתון שע"י יכולים ליקח הענינים בטהרתם ובזכותם ובפנימיותם) מגיעים לא רק לשמש הוי' שהוא גילוי דרך נרתק אלא שהקב"ה מוציא חמה מנרתקה באמירת ה' הוא האלוקים בסיום נעילה שאז גם הוי' כאלקים יחשב.

יג) אני לדודי – תשל"ו יפקד מושבך מביא לונפקדת

ליל ער"ח אלול. כנראה מיוסד על מאמר אני לדודי מלקו"ת בצירוף עניני מחר חודש.

עניני חודש אלול מתחילים כבר מההכנה בערב ראש חודש, הן ענין הכללי דער"ח ונפקדת כי יפקד מושבך והן ענינו המיוחד אני לדודי ודודי לי ענין התשובה וענינו המזמור לדוד ה' אורי וישעי שאומרים בימי אלול. בר"ח מתחיל מ' ימים האחרונים שהיו ברצון ומהפכים את חרון אף דחטא העגל שבסופם ניתנו להם לוחות האחרונות שיש בהם כפליים לתושיה מעלת התשובה כמשל בן המלך שחזור מהשביה לבית אביו המלך שנעשה שמחה ותענוג שלא בערך לתענוג מבנו שנמצא תמיד עימו, כך אלול בא לאחר הירידה דחודש אב לכן התשובה היא ברצון ושמחה, תשובה עילאה משמחת המלך שנמצא בשדה ומראה פנים שוחקות.

גם אמירת לדוד ה' אורי, אור פנימי דתורה, וישעי, אור מקיף דצדקה, אמנם המלך בשדה ניכר בעיקר בלבוש החיצוני דצדקה אך יש לו גם לבוש פנימי דתורה, לכן צריך להרבות בצדקה (בנוסף לצדקה דחודש אב ושביה בצדקה) וכן בתפילה, לכן גם ת"ח נהגו להרבות בזה אף שיש בהם ענין התורה (הרועה בשושנים, ששונים הלכות, י"ג מדות) אז התשובה בשלמות בשמחה וששון כמו שמחת המלך והתענוג מחזרת בנו מהשביה. ע"י יפקד מושבך דער"ח באים לונפקדת בר"ח ביתר שאת.

יד) אני לדודי – תשל"ז כתר המלך בשדה ומדבר

בדומה לקביעות שנה זו, שבת מבה"ח וער"ח אלול, כנראה מיוסד על ד"ה זה בלקוטי תורה הראשון.

ע"י התגלות יגמה"ר המתחילים בשם א-ל מלמעלה, אל הוי' ויאיר לנו, יכול להיות אח"כ העבודה דאני לדודי בימי החול כשהמלך בשדה בלבושי שדה ואפשר לבקש ממנו בקשות.

ג' בחי' באדם: בית מושב, העבודה דתומ"צ לעשות לו דירה; שדה, עבודה שהיא הכנה לצרכי הבית; מדבר, לא ישב אדם שם, היפך ענין הדירה, אך כאשר מהפכו לקדושה אז המדבר עולה למעלה מבית ושדה ולמעלה מציון אדם, מבואר בלקו"ת במדבר ענין המדבר כלשון איתמר שבגמ' שהוא דבר הנלמד מאליו, אני המשנה המדברת בפיך, לימוד התורה למעלה ממדוה"ג.

אמנם יש בחי' מדבר למעלה מזה, כי בחי' לא אדם יש גם באדם במצח שלמעלה מציון פנים, אך למעלה מזה הוא הכתר והעטרה שעל גבי המצח ואין כתר אלא למלך, גילוי ענין זה הוא המלך בשדה שאז המלך מנצח (מצח) כל המניעות ועיכובים שיהי' חודש אלול מוצלח בעבודתו, הן בתפילה (יגמה"ר) והן בתורה (שושנים, ששונים הלכות) וגדול תלמוד שמביא לידי מעשה כוח"ט ברוחניות ובגשמיות.

כזה, וכן תהי' לנו מיום ח"י אלול בו החלו להאיר בעוה"ז המאורות הגדולים יומשך אורה וברכה וכל הענינים הטובים המרומזים באותיות הא"ב.

יז) אני לדודי – תשל"ח שושנה, תכשיט לגילוי היופי

מש"פ ראה מבה"ח אלול. חוץ מד"ה אני לדודי מלקו"ת כנראה מיוסד גם על ד"ה זה באור התורה להצ"צ. מאמר נוסף בד"ה אני לדודי מליל ה' שופטים אדר"ח אלול לקמן.

שושנים הוא תכשיטים המוסיפים יופי והם הנתינת כח לעבודה דאני לדודי לאחר חודש אב, התכשיט באין ערוך לאדם ואינם מוכרחים כלבושים. עוד ענין בשושנה שהיא לרפואה, בנמשל הוא המשכה ד"ג מדה"ר למעלה מהשתלשלות אינם כחטה ושעורה שלבב אנוש יסעד ומוסיף חיות רגילה בסדר השתל', כמו"כ המשל דמלך בשדה, בדר"כ המלך מתעלם ורואים רק את אחוריו, פעולותיו, אבל כאשר המלך בשדה מראה ומגלה את פנימיותו, פנים שוחקות לנמצאים בשדה, באור פני מלך חיים.

ענין היופי בפסוק ורחל, כנס"י, היתה יפת תואר בציון החיצוני ויפה מראה בפנימיות החיות. כל יהודי מצ"ע הוא בתכלית היופי אלא שהעניות (בדעת) מנוולתן שהוא בעולם, כשחסר בעבודה דהרוח תשוב אל האלקים, חסר ביצי"מ שלו בכל יום בק"ש וצריך ליגמה"ר בתשובה ועוד יותר ב"ג מדות שבתורה. בעבודה הו"ע צוואך בחרמים שנוקבים חלל באבן טובה, ולבי חלל בקרבי, ונעשה תכשיט סביב הצוואר ע"י שממשיך בהם קו וחוט הוא התורה לחבר ולאחד את החרוזים הם הביירוים בדברים גשמיים ומגיעים עד סיום שירי-השירים על הרי בשמים ענין הריח שנאמר במשיח והריחו ביראת ה' דמורת ודאין.

יח) אני לדודי – תשל"ח אנשי עיר אלקינו בעבודת שדה

אור ליום ה' שופטים אדר"ח אלול. כנראה מיוסד על מאמר אני לדודי הראשון מלקו"ת.

הדיוק במשל שנקראו בני ישראל בשם אנשי העיר והמלך הוא נמצא בשדה, כי כללות העבודה לעשות לו ית' דירה בתחתונים, באתי לגני לגנוני, לגלות ולפעול שיהיה עיקר שכינה בתחתונים והוא ע"י העבודה בשדה לעבדה ולשמרה כלשון הפסוק יתרון מלך בכל היא מלך לשדה נעבד, הנתינת כח לזה בנשמה היא כי ירדה מאיגרא רמה מבחי' טהורה היא מגיעה מעיר אלקינו, מלכות שלפני הצמצום, לכן יכולה לעבוד בשדה זו, כך כל יום אומרים נשמה שנתת בי טהורה היא וכל בוקר מאיר בה לובן העליון כמו התגלות י"ג מדה"ר בחודש אלול והכל מוכן לעבודת ה'. אלא שצריך לעשות כלים לאחוז גילוי זה דיגמה"ר והם תורה וצדקה.

יט) אני לדודי – תשל"ו גילוי חמה מנרתיקה

תחילתו נראה מיוסד על כמה דרושים, החילוק בין אני לדודי לפסוק דודי לי ואני לו. מקשר עם הפסוק ושמתי כדכד מלקו"ת באמרו שמאמר זה מוסיף במשל דמלך בשדה דברים נפלאים. בשנה זו מאמר נוסף בד"ה זה באור לער"ח אלול לקמן.

באלול מתחיל מ' ימים שאף הם היו ברצון, שמהפכים את עניני אף הבלתי רצויים שגם הם יהיו ברצון, בהפטרה נאמר ושמתי כדכד

שעי"ז העבודה דאני לדודי היא בשלימות ונעשה עי"ז ודודי לי, המשכה מלמעלה בעשיית.

אלול הם ימי חול כי המלך בשדה ויוצאים לקבל פניו ואח"כ הולכים עמו העירה כי תשוקתם ורצונם ליכנס להיכל מלכותו, אבל צריכים להעלות (מיטנעמען) את השדה וגם את המדבר לעיר ולהיכל מלכותו. ואף שאין נכנסים שם כי אם ברשות ורק המוכחרים ויחידי סגולה, הרי על כאו"א מישראל נאמר והייתם לי סגולה.

עליית ענייני המדבר אם חטא ופגם ועבר את הדרך הוא עניינו של חודש אלול חודש התשובה והתיקון גם על ענינים אלו, ובקשתם משם. ואדרבא דוקא עי" ההעלם וההסתר (משם) שבמדבר מתעורר בו הרצון לאלקות, כיתרון האור מן החושך. וגם דעי" שהופך את המדבר הוא עולה למעלה גם מהיכל המלך, לבחי' מדבר למעליותא, ארץ אשר לא ישב אדם שם למעלה מדרגת אדם, אמצאך בחוף דוקא. אמנם עבודה זו היא לא רק למי שחטא ופגם אלא גם לצדיקים כי העלי' היא לעצמותו ית', ולגבי עצמותו גם צדיקים גמורים הם מדבר וצריכים תשובה.

יח) אני לדודי – תשמ"ב

מילוי בקשות בעניני שדה

כנראה מיוסד על ד"ה זה בלקוטי תורה הראשון.

בהיות המלך בשדה רשאי כולם ליכנס אליו ולשפוך את נפשם לפניו והוא מקבל את כולם לא רק במקום הנקרא שדה אלא גם בקשות בעניני שדה שאינם דומות לבקשות אנשי העיר וכ"ש לנמצאים בהיכל המלך, כך בנמשל הקב"ה ממלא בקשות צרכיהם הגשמיים שזוהו מצות תפלה. אף שאינו דומה למשל מלך ב"ד שגם לו יש צרכים גשמיים אבל בנמשל מה שייכות הקב"ה לאנשי שדה, אלא שישאל נק' שר א"ל וישר א"ל ואף שיש להם גוף ונה"ב אבל עיקר מציאותו הוא בחי' א"ל שמאירה באופן של שר וישר, רק צריך שיאמר רוצה אני, ולזה די בכפיה בלבד.

ענין זה הוא לא רק בשדה אלא גם במדבר שאינו מצמיח ועפרה פסול לכיסוי הדם, עי" ובקשתם משם את ה"א ומצאת, ואדרבא עי" הירידה לשם מתגלה פנימיות איש ישראל וגם פנימיות המדבר למעליותא, ספירת הכתר, תשובה באותה אשה, פרק ומקום, מארץ ציה ועי"ף בא לאהבה רבה ונפש שוקקה, כמבואר בספרי מוסר שצריך ללמוד מהציה"ר שמוסר נפשו להסית את האדם אף שמזיק לעצמו וכל כוונתה לנסות את בן המלך ולגלות מעלתו.

יט) אני לדודי – תשד"מ

ישראל מפרנסים ומתפרנסים

מאמר יוצא מהכלל מיוסד על ד"ה זה מאדמו"ר הרשב"ב נ"ע משנת נזר"ת (כך מתחיל במאמר) בהמשך מקשר עם המשל דמלך בשדה מלקו"ת.

הרועה בשושנים, שהוא ית' רועה ומפרנס לנשי, אמנם לפעמים נקראים ישראל רעיית פרנסתי שהם מפרנסין להקב"ה, פרנסה הוא במזון ולבוש, קרבנות לחמי לאישי, וצדקה לבושו צדקה. קשר אלול לצדקה כי סליחות מתחילים לך ה' הצדקה, גם הצירוף דשם הוי' דחדש אלול הוא ס"ת הפסוק וצדקה תהיה לנו כי (ה'הירי'). כשם שמזון ולבוש פועלים חיבור נפש וגוף עד"ז ישראל בתומ"צ מפרנסין חיבור הקב"ה בעולם עי" שמעוררים תענוג מעבודתם ונמשך מעצמותו ית' בחכמה ומשם למלכות עד לעוה"ז התחתון.

כ"ז היה בשנים כתיקונן שהיו ישראל בחי' רעיית, אמנם לפעמים אין העבודה בשלימות, בעיקר באלול שעושה חשבון אמיתי אליבא דנפשי' ובא למסקנא שעליו להשלים החסרון וצריך לזה התעוררות

טו) אני לדודי – תשל"ט

פני המלך קשורה עם עצמותו ית'

נאמר במוצש"ק מבה"ח אלול, כנראה מיוסד על ד"ה זה בלקו"ת הראשון.

אף שהארת יגמה"ר וקבלת פני המלך בשדה היא רק גילוי אור בלבד ולא התגלות העצם שלכן חודש אלול הם ימי חול, מ"מ אין לחלק בין עצם להארה, כשם שאין לחלק בין האש עצמו לאור וזו היוצא ממנו, לכן מהתגלות י"ג מדה"ר בחודש אלול באים להתגלות העצם בשלימות ביוהכ"פ. רק שבאלול די בהתגלות זו לחיי הנשמה לעורר בתשובה את האובדים לחפש האבידה, ובקשתם משם, בשווקים וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי, ולאחר שימצא את האבידה צ"ל אחזתו ולא ארפנו, כי כשם שאי אפשר לאחוז האש בלי פתילה כך צריך לעשות כלים שיתקיים בהם אור ה', הכלים הם אותיות התורה, בית אמי תושבי"כ וחדר הורתי תושבע"פ. וגם בעשיית הצדקה.

הנתינת כח לזה הוא כבר משבת מברכים אלול ופועל שתהיה מיד כוח"ט הן לחיי הגוף והן לחיי הנשמה ומקבלים פני המלך מה"מ הקב"ה בשדה והולכים עימו ולעירו ולהיכל מלכותו לביהמ"ק ולקה"ק בחי' אחת ויחיד בעולם ובכל סדר השתלשלות.

טז) אני לדודי – תש"מ

חילוקי עבודה בשדה

יום ג' שופטים ליל בדר"ח אלול, כעין שיחה, כנראה מיוסד על מאמר אני לדודי מלקו"ת מקשר ענין ומעלת השדה שבמשל לענין שמיטה שבת לה', שנת אמירת המאמר.

כמה דרגות בשדה, רחוק או סמוך לעיר או למדבר. עידית בינונית וזיבורית. לפי זה חילוק בהשתדלות והיגיעה בעבודת השדה. בחודש אלול כל פרט בעבודה חדור באני לדודי ומביאה לגילוי דודי לי עד שמתאחדים בתיבה אחת, אלול. יש גם חילוק באותה שדה מיום ליום ושינויים בבעל השדה שפועל בנכסיו וכמו בשנה השביעית ניכר בשדה שהבעה"ב הוא אדון העולם, ושבתה הארץ שבת לה', הפקעתא דמלכא, ושינוי זה שבארץ ישראל נמשך ונשפע לכל הארצות גם בזמננו.

מעלה מיוחדת בשנה זו שהמלך בשדה כאשר היא באופן דשבת לה' ופועל עילוי בכל עניני אלול, בעיקר בענין המעשה, כל שש שנים עושה מלאכתו בשדה שלא כבהיכל המלך שם זה נחשב למרידה (מחוי במחוג) אבל בשנה זו גם בשדה הוא בביטול עצמי אל המלך, כי ממלא את זמנו שהיה עוסק בשדה להוסיף בתומ"צ כמו שבת לוי שה' הוא נחלתו.

למארי תורה צ"ל עבודה מיוחדת אל יבוש מפני המלעיגים, כי יכול להיות שומר תומ"צ שיש לו חלק בגשמיות כשבת זבולון וטוען שהרועה להעשיר ירבה בסחורה, ענין שחסר לכאו' למארי תורה שעשירות שלהם אינה כמו אצל בעלי עסק. לזאת אומרים להם שולחן גדול משלחנם, שיש להם לא רק חלק בעוה"ב ברוחניות אלא גם בגשמיות גדול משלהם, הוא ובניו כל הימים, כי שלימות האב שנמשך גם בבניו, וכל הימים אפילו בחו"ל לא רק כפשוטה אלא גם ברוחניות.

יז) אני לדודי – תשמ"א

עליה למדבר למעליותא

השנה ארבעים שנה לאמירתו ודומה לקביעות שנה זו, מבה"ח וער"ח אלול, כנראה מיוסד על ד"ה זה בלקוטי תורה פרשתנו.

גם לעבודה דאני לדודי צריך אתערותא דלעילא כדי שהעבודה תהי' בשלימות לכן מבאר בלקו"ת דאלול הוא זמן התגלות י"ג מדה"ר

כב) אני לדודי – תשמ"ז

ב' הדרושים, נקודה ופרטים

אור לב' דר"ח אלול, מדבר על שני הדרושים בלקו"ת אני לדודי, שהם ע"ד נקודה ופרטים, כלל ופרט ומגיעים עמו עד שמח"ת.

במאמר הראשון מבאר הנקודה במשל גשמי ממלך ובני העיר היוצאים לקראתו, שהם בתכלית התחלקות ובזה דוקא נמשך פשיטות העצמות, אח"כ נמשכים הפרטים במאמר זה ועוד יותר במאמר השני בלימוד י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן.

המאמר בלקו"ת מסיים בענין שמחת תורה שהוא יום אחד, נקודה שבא לאחר הפרטים כולל כל פרטי העבודה דשנה העברה והשמחה נעלית ביותר עד ריקוד בעקבים שברגל ונמשך מזה לימוד התורה כל השנה מתוך שמחה ולכל תומ"צ שצריך שיהיה מתוך שמחה של מצוה כולל החשבון צדק דחודש אלול שממלא ומוסיף שלימות בעבודתו לא רק די מחסורו אלא עד לעשרו.

[להערות ותיקונים: sikumamorim@gmail.com]

ונתינת כח מלמעלה הרועה בשושנים יגמה"ר. לזה מביא בלקו"ת המשל דמלך בשדה. משל שמשתקף (שפיגלט זיך אפ) במציאות עוה"ז הגשמי ובמלכי אוה"ע שאנשי העיר מקבלין פניו בשדה, לא רק במקום השדה אלא גם לאנשים שניכר בדיבור ומעשה וגם במחשבה שלהם שהם אנשי שדה והמלך מראה להם פנים יפות ושוחקות ומקבל בקשותיהם בספ"י וכשהולכים העירה להיכל מלכותו הם עולים לדרגת רעייתי פרנסתי ומסיפים בכבוד המלכות ומכתירים את המלך ברוב עם (לשון עוממות) הדרת מלך.

מצב זה של אני לדודי בשעתא חדא (מיט איין קער) אינו מספיק וצ"ל הרועה בשושנים ששונים הלכות בתורה כי צריך להמשיך בכלים (ימי אלול הם מ' ימים שבהם קיבל משה לוחות אחרונות שאז לא עסק בתפילה אלא בתורה) ולהוסיף בתפילה כנגד ענין שושנים י"ג מדות הרחמים.

כ) אני לדודי – תשמ"ו (מוגה בשעתו)

הרחבת תחום הקדושה לשדה ומדבר

מאמר כעין שיחה אור ליום ה' א' דראש חודש אלול. לקראת שבת (ש"פ שופטים) נדפס כהנחה פרטית בלתי מוגה, כשהכניסו את ההנחה בצירוף פתק עם שאלות הואיל לענות על השאלות וערך כמה תיקונים בגוף המאמר וערכו את המאמר מחדש והכניסו אותו להגהה, ואח"כ הכניסו את המאמר להגהה שני' עם התיקונים האחרונים וצירפו פתק עם כמה שאלות והפתח דבר על מנת להוסיף בו את התאריך (צילום מכל זה עם פיענוח התפרסם בתשע"ח ע"י מערכת צרפת-פרצת).

המאמר בלקו"ת אני לדודי שנקודתו הוא המשל דמלך בשדה הוא בדף לב, כי בשעה שהמלך בשדה כל ישראל בהשתוות ואחדות וזה שייך לפרשת ראה אנכי נותן לפניכם. הארת מדת הרחמים פנים בפנים בכל המדרגות שבמאמר אני לדודי: עיר, מדבר ושדה. עיר הוא בתוך תחום הקדושה; מדבר מחוץ לתחום הקדושה; שדה הוא מקום בירור עניני עולם שמחוץ לקדושה והכנסתם לתחום הקדושה, ענין הקרבנות שהעבודה בהם בשלימות תהי' לעת"ל. כל זה שייך לפרשת שופטים, כי ע"י סיום פעולת השופטים ממשיכים "ללכת בדרכיו כל הימים" מתבטלים המחיצות ומרחיבים את תחום הקדושה. עתידה א"י שתתפשט בכל הארצות.

כא) אני לדודי – תשמ"ז

עליה שלא בערך

כנראה מיוסד על ד"ה זה בלקוטי תורה "דרוש הראשון והוא אבוהון דכל הדרושים עם התחלה זו". מאמר נוסף מאותה שנה באור לבדר"ח אלול לקמן.

בבחינת מדבר צ"ל ובקשתם משם שמורה על העלם והסתר שהקליפות מסתירים, לכאורה פלא גדול איך שייך מציאות כזו שתעלים ותסתיר על אלקות שבתוכו, אלא זה כדי לבוא לפלא גדול יותר, הוא העליה שלא בערך שמגיע דוקא ע"י הירידה לבחי' שם. ובקשת גוי' ומצאת שלא בערך הטרחה, ופועלים עילוי בבחי' שדה ועיר, או שיעלה מבחי' שדה לעיר, עבודת הצדיקים, או שיעלה מיד לעיר ומשם ימשיך למטה בשדה, עבודת בע"ת בשעתא חדא בלי קדימת עבודת השדה.